

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 20. ožujka 2026.

Analiza presude

Zinaić protiv Hrvatske
zahtjev br. 35519/21

**povreda čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju –
pravo da se ne bude dva puta suđen ili kažnjen u istoj stvari**

***Osuda podnositelja za isto ponašanje
u prekršajnom i kaznenom postupku
uzrok povrede čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju***

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca objavio je 5. veljače 2026. presudu u predmetu podnositelja koji je tvrdio da mu je povrijeđeno pravo da se ne bude dva puta suđen ili kažnjen u istoj stvari zajamčeno čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

Policijska postaja Krk je protiv podnositelja podnijela optužni prijedlog Prekršajnom sudu u Rijeci zbog narušavanja javnog reda i mira. Podnositelj je proglašen krivim i izrečena mu je novčana kazna jer je, među ostalim, vikao i udario M.P.-a šakom u glavu tako da je potonji pao na tlo. Podnositelj je podnio prigovor protiv prekršajnog naloga u kojemu je osporio počinjenje prekršaja, te je naveo da je pobijani prekršajni nalog bio nezakonit. Podnositelj je naknadno odustao od izjavljenog prigovora pa je prekršajni nalog postao pravomoćan. Istovremeno, M.P. je Općinskom sudu u Rijeci podnio privatnu tužbu protiv podnositelja zbog kaznenog djela nanošenja tjelesne ozljede. Općinski sud u Rijeci je presudom odbio optužbu protiv podnositelja te je naveo da se predmetna optužba odnosila na isti događaj i iste radnje za koje je podnositelj već osuđen u prekršajnom postupku. Županijski sud je prihvatio žalbu M.P.-a protiv prvostupanjske presude i ukinuo istu. U ponovljenom postupku Općinski sud u Rijeci je proglasio podnositelja krivim za nanošenje tjelesnih ozljeda M.P.-u te ga je osudio na uvjetnu kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca. U žalbenom postupku je potvrđena prvostupanjska presuda. Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu podnositelja uz obrazloženje da ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari.

Europski sud je razmatrao predmet na temelju čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju u kontekstu prigovora podnositelja da je u kaznenom i prekršajnom postupku dvaput kažnjen za isto djelo.

Relevantna konvencijska načela o primjeni načela *ne bis in idem* sažeta su u predmetu *A i B protiv Norveške* [VV]¹ (br. 24130/11 i 29758/11, st. 101.-154., 15. studenog 2016.). Europski sud je podsjetio da je cilj čl. 4. Protokola br. 7 zabraniti ponavljanje kaznenih postupaka koji su okončani pravomoćnom presudom (*res iudicata*). Međutim, čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju ne može se tumačiti na način da apsolutno zabranjuje da se u pogledu istih činjenica vode i upravni/prekršajni i kazneni postupak. Naglasio je i da taj članak nije ograničen samo na pravo da se ne bude dvaput kažnjen, nego se proteže i na pravo da osoba ne bude dvaput kazneno gonjena ili da joj ne bude dvaput suđeno. Europski sud je ponovio i da su države članice slobodne izabrati način na koji će odgovoriti na određeno društveno neprihvatljivo ponašanje i to putem različitih postupaka koji čine povezanu cjelinu, ali tako da se osigura da osoba protiv koje se postupci vode nije izložena nepravdi. Slijedom navedenog, iako čl. 4. Protokola br. 7 ne isključuje vođenje dvaju skupova postupaka, ti postupci moraju činiti jednu cjelinu koja je dovoljno usko povezana u naravi i u vremenu, odnosno da različite svrhe koje se tim postupcima nastoje ostvariti i način na koje se te svrhe ostvaruju moraju, u pravilu, biti komplementarne i vremenski povezane. Posljedice takvog pristupa moraju biti razmjerne i predvidljive osobama na koje se odnose.

U predmetu *Maresti protiv Hrvatske* (br. 55759/07, st. 55-69., 25. lipnja 2009.) u gotovo istovjetnim okolnostima Sud već utvrdio povredu čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju. Primijetio je i da je hrvatska Vlada u [akcijskom izvješću](#) podnesenom Odboru ministara u okviru izvršenja navedene presude navela niz zakonodavnih izmjena i promjena sudske prakse usvojenih u Hrvatskoj i to upravo kako bi se osiguralo da u sličnim predmetima ne dođe do povrede prava da pojedincu ne bude dvaput suđeno ili da ne bude dvaput kažnjen u istoj stvari.

Podnositelj je bio proglašen krivim u prekršajnom postupku zbog narušavanja javnog reda i mira jer je fizički napao M.P.-a, dok je u kaznenom postupku osuđen zbog nanošenja tjelesne ozljede M.P.-u kojeg je udario. S obzirom da su se obje odluke odnosile na potpuno isti događaj i iste radnje, Europski sud je naveo da je u ovom predmetu bio prisutan element *idem* (isto). U odnosu na element *bis* (dva puta), Europski sud nije prihvatio navode zastupnice da su se u tim postupcima nastojale ostvariti komplementarne svrhe jer su se oba postupka u velikoj mjeri odnosila na iste radnje podnositelja. U odnosu na tvrdnju zastupnice da je motiv podnositelja za odustanak od prigovora protiv prekršajnog naloga bio izbjegavanje kaznenog postupka, Europski sud je naveo kako podnositelju nije moglo biti predvidljivo da će mu se ponovno suditi u kaznenom postupku nakon što osuđujuća presuda u prekršajnom postupku postane pravomoćna.

Europski sud je utvrdio kako dva postupka u predmetu podnositelja nisu bila dovoljno povezana u naravi da bi činili dio integralnog sustava sankcija temeljem hrvatskog prava za udaranje osobe u javnom prostoru, a na način kako to zahtijeva sudska praksa Europskog suda. Štoviše, naveo je kako je podnositelj pretrpio nerazmjernu štetu jer je dvaput kažnjen za isto ponašanje jer dupliciranje kazni i postupka u njegovom predmetu nisu činili koherentnu i razmjernu cjelinu.

Zaključno, je utvrdio povredu čl. 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju.

¹ Sažetak presude je dostupan na [hrvatskom jeziku](#).

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava